

Turbuly Lilla

Üveghold

Miért van az, hogy alig emlékszem az első találkozásunkra? Arra annál inkább, hogy este nyolcra tele volt a hócipóm a nappal, és nem vágytam semmi másra, mint hogy egy üveg sörrel, meg a jó öreg Joe papa pepperonis pizzájával elterülhessek a tévé előtt. De nem lehetett, mert megígértem Tocónak, hogy soron kívül eltársalgok a nagynénjével valami vagyonszociális perről, pedig ezektől aztán a víz is kiver, nincs nekem időm meg idegem arra, hogy évekig osztozkodjunk a konyharuhákon. De Tocóval együtt squasholunk, és ő is tett már nekem néhány szívességet, hát megegyeztünk, hogy nyolckor várom a nőt az irodámban.

Negyed kilencre értem oda. Szilvike, a titkárnőm már tűkön ült, várta a bikája, az a tahó biztonsági őr a Kék Lagúnából. De azért próbált kedvesen mosolyogni rám is, meg a nekem háttal ülő nagynénire is, naná, elég jól megfizetem, mosolyogjon csak ezerral, és ne húzkodja a száját, ha túlórázni kell!

Odavágtam a nyanya elé, aztán kicsit fennakadtak a szemeim, mert nem is tűnt annyira nyanyának: úgy harmincötnek, max negyvennek saccoltam, de hát manapság a nőknél sosem lehet tudni. Szilvikét hazaengedtem, mi meg bevonultunk az irodámba. Beparkoltam az íróasztal mögé, és biztos feltettem neki a szokásos kérdéseket, meg lediktáltam a tényvázlatot, ahogy szoktam, de csak arra emlékszem, ahogy ott ült velem szemben a böhm börfotel egyik sarkába húzóva, úrinőhöz illően szorosán összezárt, kicsit oldalra fordított lábakkal. Attól félttem, ha túl sokáig bámulom a bokáját, még elpattan.

Legközelebb aztán, amikor edzés után beültünk egy sörre, kifaggattam Tocót az ő édes jó nénikéjéről. Nem voltak túl közeli kapcsolatban, a nő sokáig New Yorkban élt a felperessé avanszált exével, valami külkeres fazonnal, meg különben is, az apjának csak féltestvére. Úgy két-három éve találkoznak gyakrabban, a házasság ugyanis valami amcsi cicamica miatt gallyra ment, „Helén néni” meg fogta magát, és hazaköltözött.

A tárgyalás előtt még egyszer berendeltem, hogy megbeszéljük a részleteket. Na, erre már pontosan emlékszem: valahogy másképp’ nézett ki, talán, mert a haját most nem tűzte fel, a válla alá ért, és pont olyan színe volt, mint a ruhájának: vörösesbarna vagy mahagóni, vagy hogy a francba hívják. Mint kiderült, a vagyont már elosztották apucival, jutott is, maradt is mindkettőnek. Az egész hacacaré valami üvegizé miatt tört ki, amit a harmincadik születésnapjára kapott a férjétől, de most meg már kellett volna neki valamiért, a nő meg nem akarta adni. Díjaztam a dolgot, egy ótvar üvegbigyó miatt csak nem kell évekig nyüstölni az agyamat. A Tünci Mancsi bíró csajjal volt már pár ügyem, reméltem, hogy beleéli magát az alperes sanyarú helyzetébe, elvégre női szolidaritás is van a világon – egyesek szerint legalábbis. Mi meg majd ahhoz tartjuk magunkat, hogy milyen szép emlékeink fűződnek az üvegbigyóhoz, és hogy apikámnak semmi, de semmi oka sincs rá, hogy ettől megfosszon bennünket.

Apikám különben az a karót nyelt, nyakkendőtűs Precíz Jenő-fajta, aki minden kérdésre cirkalmas körmondatban válaszol, és mindegyik úgy kezdődik, hogy „én”. Nyomta a sódert, hogy neki hogy a szívéhez nőtt ez az izé, és hogy tulajdonképpen nem is ajándéknak szánta, szó sincs róla, megvették, mint a többi képet meg szobrot, ez is a közös gyűjteményük egy darabja, kész passz.

Szerencsére a nőt sem kellett féltetni, tök meggyőzően ecsetelte, milyen szép is volt az a bizonyos születésnap, még most, nyolc év múltán is tisztán emlékszik rá. (Aha, szóval harmincnyolc, esett le a tantusz.) Apikám elvitte Velencébe, ott vette neki az üvegbigyót, pontosabban Muranóban, egy fiatal üvegművestől. Titokban ment vissza érte, és a születésnap vacsorán adta át, egy hatalmas torta kíséretében. Tünci Mancinak bepárásodtak a szemei a meghatottságtól, ahogy hallgatta. Tárgyalás után meg is dicsértem a nőt, hogy jól csinálta.

- Mit? – nézett rám értetlenül.
- Én csak elmondtam, hogy volt.

Persze, persze. Mindenesetre úriember voltam, és felajánlottam, hogy hazaviszem, közben legalább megbeszélhettük, mi legyen a következő lépés. Szükségünk volt néhány meggyőzőnek tűnő tanúra.

Aztán, ha már ott voltam, eszembe jutott, hogy megnézném én azt az üvegbigyót, tudjam legalább, miért ez a nagy felhajtás. Erősen úgy tűnt, hogy nem lelkesedik az ötletért, olyan „az én házam az én váram” képpel nézett rám, aztán felhúzta a vállát, hogy hát jó, legyen. Pont ilyen lakásra számítottam: három egymásba nyíló szoba az Andrassy útra néző ablakkal, gondosan összeválogatott régi bútorok, de nem túl sok, és volt köztük néhány modern darab is, szóval mégsem az a nagypolgári kriptahangulat, amitől a falnak megyek.

A nappaliban állt, egy kis falfülkében. Mint egy röplaszt, akkora volt. Először randa babaszappan-kéknek

láttam, fehér foszlányokkal. Aztán a nő felkapcsolt egy lámpát, és akkor türkizszínű lett. Vagy homoksárga. Vérnarancs, mint az egyik csajom hálószobája. Vagy barackrózsaszín, mint a Pampers-babák hátsója a reklámokban. Ahányszor ránéztem, mindig másnyennek tűnt. Felhőket láttam benne és arcokat. A holdat, ahogy a mesekönyvemből emlékszem rá. Öreg néne mosodája vagy Mosó Masa őzikéje. Jól nézett ki, na, még ha én inkább egy Harley-t kérnék is a harmincadik születésnapomra. (Jeszusom, fél év múlva az leszek!)

Ha nem is tetszett neki, hogy ott taposom nála a perzsaszőnyeget, azért megkínált egy kávéval. (Naná, hogy márkás porcelán, ezüst kiskanál, meg igazi tejszínhab járt hozzá!) Próbáltam lazán kezelni a szitut, de nem vette a lapot, szertartásos tömönatokban válaszgatott a kérdéseimre. Három éve él itthon, és angolt tanít egy nyelviskolában. Nem, nem számított erre a perre, az osztozkodásnál az exe szoba sem hozta az üvegholdat. Nem, semmiképpen nem szeretne lemondani róla. Meg valami olyasmit, hogy a holdat oda lehet ajándékozni, kikövetelni azonban nem szabad. Ez volt az egyetlen mondat, ami kérdés nélkül csúszott ki a száján, de meg is bánta rögtön, mert felvette azt a faszent ábrázatot, ami kezdett már ismerős lenni. Én meg kezdtem falra mászni tőle, elvégre nem ő tesz nekem szívességet, hanem én neki. Na jó, nem neki, hanem a Tocónak, és nem is vegytiszta szívességről van szó, de akkor is.

Meg is fogadtam, hogy nem foglalkozom az üggyel a szükségesnél többet egy perccel sem, aztán mégis máshogy alakult. Van egy ügyfelem, művészettörténész a fazon, egy képhamisítási ügyben képviseltem. Megúsztta, pedig a fejemet rá, hogy ő adta a megbízást arra a kis Rippl-Rónaira. A festőt elítélték, de szerencsénk volt, az ügyfelemre nem sikerült ráverni az orgazdaságot. Na, ő megígérte, hogy szerez nekem az irodába egy nagybányait. Ha nem is egy Ferenczy-képet, de valami csinos – és főleg, eredeti – darabot. Megbízható benyomást kelt bizonyos ügyfelekben. Állítólag. Pont azt hozta, amikor a nő megmutatta nekem az Üvegholdat. Meginterjűvoltam, hogy lehetne utánanézni, mennyit ér, ő meg vállalta, hogy grátisz kinyomozza nekem. (Gyanítom, hogy nem szállt ki a képhamisítási bizniszből, ezért volt olyan szolgálatkész.) Pár nap múlva aztán érdekes hírekkel jelentkezett. Annyira érdekességgel, hogy azt tényleg csak személyesen lehetett megbeszélni a nővel, így aztán felhívtam, hogy be kéne jönnie az irodába, mert helyzet van.

Jött is, fehér farmerben, meg valami pántos semmi blúzban, lófarokba kötött hajjal. Ha az utcán látom így, talán meg sem ismerem. Jól leburnult a hétvégén, és vékonyabbnak tűnt, mint a kosztümjeiben, de a stratégiailag fontos helyeken azért kellemesen domborodott. Szilvike belibegett a kávéval, és úgy mérte végig, hogy abból látszott, tényleg máshogy néz ki, mint szokott. Beindította Szilvike fő hajtóművét, a sárga irigységfaktort. Hogy én ezt mennyire rühellem! Azért, mert kétszer megdugtam, még nem kellene úgy viselkednie, mint egy féltékeny feleségnek. Na mindegy.

Megkérdeztem, mennyiért vették annak idején az Üvegholdat. Nem emlékszik pontosan, de biztosan nem volt több mint százezer. Mármint forint? Hát, nem is dollár. És még mosolygott is hozzá, mintha a puszta gondolat is baromi vicces lenne. (Kicsit kiáll a járomcsontja, és ha nevet, megfeszül rajta a bőr. Na de mit foglalkozom én állandóan ennek a nőnek a csontrendszerével, intettem le magam, elvégre az ügyvédje vagyok, nem az ortopédorvosom!)

- Hát most ér annyit. Sőt, lehet, hogy többet is - vágta ki diadalmasan.
- Százezer forintot biztos.
- Nem forintot, dol-lárt. A-me-ri-ka-i dol-lárt.

Őszintén szólva nagyobb sikerre számítottam. Csodálkozott, persze, kicsit még a mintaszerűen kiszedett szemöldökét is felhúzta, és még szólásra is ragadtatta magát, hogy azt mondja, most már érti. Mit? Hogy miért lett olyan fontos a férjének, hogy megszerezze.

Azért eldaráltam a sztorit is, amit az orgazda ügyfelemtől hallottam. Hogy a művész, valami Tonio Moretti, egy éve meghalt egy légi balesetben. A szerencsétlen pont akkor, amikor kezdett befutni. A New York-i kiállítására utazott volna, de azt már nélküle nyitották meg. És mer' az emberek imádnak szörnyülködni olyan tragédiákon, amik nem velük történtek, a tárlat váratlanul bombasiker lett. A műveire ráharaptak a gyűjtők, különösen arra a néhány üvegholdra, amit készített.

És mi volt az egyetlen megjegyzése Helénnek erre az egészre? Hogy milyen rokonszenves fiú volt ez a Moretti. Én bezzeg elkezdtem aggódni, hogy kevés lesz az az egyetlen barátnő tanúnak, akit eddig előkapartunk, mert ennyi pénzért apikám biztos, hogy beveti a nehéztüzérséget. Volt még két hetünk a következő tárgyalásig, hogy kitaláljunk valamit.

Nem álltam meg, és finoman megérdeklődtem Tocótól, van-e Helénnek valami újabb szponzora, hogy ennyire nem hozta lázba a húsz milla.

- Mi az, öregem, neked eddig a huszonöt éves tyúkok is túlkorosnak számítottak - vigyorgott a dögje.
  - Különben nem tudok róla.
- Hogy mi van?! Én csak a munkámat végzem, ha nem tudná.

Nem csaltak a megérzéseim. Hiába dalolta el a tárgyaláson Helén barátnője, hogy ő bizony magától Karótnyelt Jenőtől hallotta, hogy milyen ajándékkal lepte meg a kis feleségét, hogy feledtesse a harmadik X okozta sokkhatást, Jenő

is hozott két tanút, akik váltig állították, hogy szó sem volt ajándékról, nem bizony. Az ítélethirdetés előtti szünetben próbáltam felkészíteni Helént, hogy itt most bukhatunk. Bólintott, hogy ő is érzi, de nem állt neki a kezét tördelni. Nem korzózott le-föl a folyosón, nem ment ki a mosdóba, nem dobált aprópénzt a kávéautomatába, egyszerűen leült a padra, de előtte végigsimította a szoknyáját, nehogy má' összegyűrődjön, és nyugodtan várt. Hát ilyet még nem láttam, pedig koptattam már eleget ezt az ótvaros bírósági folyosót! Esküszöm, én százszor idegesebb voltam nála! Nem beszélve Jenőről, ő bezzeg futkosott három helyett is. Telefonált (angolul), az ügyvédjét nyaggatta (magyarul), és lapos pillantásokat vetett felénk (undokul).

Tényleg elbuktuk. Szerintem Tünci Mancsi szíve vérzett értünk, alig leplezte, mennyire rühelli Jenőt. Őt azonban egyáltalán nem zsenírozta, ki mit gondol róla, undorítóan vigyorgott az összes amerikai műfogával, és hiába vakerásztam a lehető leglassabban a papírjaimat, megvárta, míg mi is kifele indulunk a tárgyalóból, hogy elmenőben még odavághassa Helénnek:

- Hát csak vigyázz a Holdra, édesem, nemsokára megyek érte!

- Azt még majd meglátjuk, Jenőkém! – csúszott ki a számon, szerencsére csak Helén hallotta, igaz, elég furcsán nézett rám ő is, tekintve, hogy Jenőt igazából Jánosnak hívják.

- Rossz a névmemóriám. – ütöttem el a dolgot, aztán meghívtam egy kávéra, hogy megbeszéljük a továbbiakat.

Semmit nem utálok jobban, mint egy vesztés per után magyarázni a bizonyítványt, de ezúttal nem volt olyan vészes a helyzet. Helén nem dühöngött, nem vádaskodott, és azt hiszem, én jóval csalódottabbnak tűntem, mint ő, ahogy egyik cigarettáról a másikra gyújtva a fellebbezési esélyeinket latolgattam.

- Soha ne hagyjon fel az ügyvédekessel! – nézett rám a kávécsészéje fölött, és az a kellemetlen benyomásom támadt, hogy remekül szórakozik rajtam.

Érdekes, ilyenkor épp' az ellenkezőjét szokták nekem tanácsolni.

De szerinte én szenvedélyes játékos vagyok, és ha nem élhetem ki magam a munkában, esetleg ingoványosabb terepen próbálkozom.

Meg is kérdeztem tőle, hogy ezt meg honnan veszi, talán pszichológusnak készült?

- Á, nem kell ehhez pszichológia! Láttá volna magát a tárgyalóteremben! Szereti a pénzt, de nem csak azért csinálja.

- Szóval szíves-örömet kurválkodom. Köszönöm szépen.

Hogy ő ezt nem mondta. Különbözik meg eszébe jutott valami. Annak idején Jenő - János egyszeri felbuzdulásában írt egy levelet a születésnapjára. Valószínűleg ott van a New York-i ház pincéjében, a többi levéllel együtt bedobozolva.

- És szó van benne az Üvegholdról is?

Úgy emlékszik.

- Na, most kéne egy tükör maga elé, mindjárt tudná, miről beszéltem az előbb.

- Naná! Hiszen egy ilyen levél minden ügyvéd álma! Az abszolút bizonyíték!

De...hogyan fogjuk megszerezni? – lohadt le a lelkesedésem.

Nem tűnt lehetetlennek. A válási papírokban szó volt a könyvekről, személyes iratokról, hogy azokat Helén egyelőre megbeszélte időpontban elhozhatja.

- Két hét múlva úgyis odarepülök egy esküvőre, akkor elmehetnék értük.

- Csak nehogy Je..., akarom mondani, János is kapcsoljon.

- Nincs kizárva, hogy neki is eszébe jut, de megpróbálom.

Abban maradtunk, hogyha megvan a levél, azonnal elküldi faxon, hogy még időben fellebbezhessünk. Napjában kétszer kérdeztem meg Szilvikétől, hogy jött-e új fax. Amikor végre megérkezett, úgy hozta be a két ujjá közé csippentve, mintha egy préselt varangyot tartana a kezében.

Bugyuta kis levél volt, annyi szent, „az együtt töltött csodás évekről”, meg az előttük álló útról, amin úgyszintén együtt fognak végigmenni. (Hát, ami azt illeti, elég hamar elfogyott az az út, valaki kilophatta belőle a sódert.) De akármilyen volt is, levél engem régen dobott fel ennyire. Mert benne volt az a bizonyos mondat az ajándék holdról. Nyomban ledíktáltam Szilvikének a fellebbezést, egy példányt visszafaxoltam Helénnek, és mellesleg megkérdeztem, mikor jön haza. Csak hogy még egyszer átbeszélhessük az ügyet.

Aztán valahogy úgy alakult, hogy Tocó nem ért rá kimenni elé a reptérre, akadt egy váratlan, ámde jól fizető munkája. Kénytelen voltam segíteni szegénynek...

Helén meg...nem is tudom...megint olyan másnak látszott. Világosabb volt a haja? Vagy felszedett egy-két kilót? A fene se tudja. A gyorsforgalmi út szokás szerint bedugult, volt időnk bőven.

Érdeklődtem, hogy nehéz volt-e megszerezni a levelet.

Nem, könnyebben ment, mint gondolta. Jenő még örült is, hogy megszabadult egy csomó kacattól, legalábbis ezt mondta. És megkérdezte, fellebbezünk-e.

- Aha!

- Szinte megsajnáltam szegényt. Egy valamiben hasonlít magára. Rosszul viseli a vereséget – nézett rám csúfon-dárosan.

- Azt tényleg rosszul viselném, ha kihúznának a zsebemből húszmillió forintot. Vagyis tized, mert a fele így is, úgy is magának járna.

És kicsúszott a számon, ami már egy ideje bökte a csőrömet, hogy őt miért nem hozza egy kicsit se lázba.

- A pénz? Persze, hogy érdekel. Szeretek kényelmesen élni, de még mennyire, hogy szeretek.

- Hát akkor?

- Annyi van, amennyi ehhez elég. Nem vagyok szent. Ha nem lenne, harcolnék érte.

De örül, hogy nem kell. Mert babonás, és nem lenne jó abból a pénzből élni, amiért valakinek meg kellett halnia. Az Üveghold az övé, szereti, és azt szeretné, ha az övé is maradna. Akármennyit ér is.

Kezdtém volna magyarázni, hogy nem így kell nézni, szegény Morettinek aztán édes mindegy, kihez kerül a pénz. És ha már valakihez, hát ne a Jenőhöz. De ismertem már annyira, hogy fölöslegesen járatnám a számat. Egyébként meg úgyis az övé lesz az Üveghold, ha kér a pénzből, ha nem. Az esze meg még bármikor megjöhet, ahogy nagyanyám mondani szokta.

A másodfokú tárgyalásra két hónapot kellett várni, de addig is összefutottunk néha, mert rájöttem, hogy a squash nem tesz jót a teniszkönyökömnek, ezért inkább gyúrni kezdtem egy másik edzőteremben. Véletlenül Helén is oda járt... Közben Jenőkém megkapta a fellebbezést, mellékeltek hozzá a szerelmes levélkéjét is. Első felindulásában félórás interurbán szónoklatot zúdított Helénre az alattomos kigyókról, valamint a rájuk váró Szodomáról és Gomorráról. Kérdeztem tőle, miért nem vágta le a telefont az első perc után.

- Rossz a szíve szegénynek. Ha nem kiabálja ki magát, még a végén infarktust kap.

Majdnem kicsúszott a számon, hogy az volna csak a bombabiztos megoldás, mert bármilyen jól állunk is per pillanat, egy tárgyaláson minden megtörténhet. Na jó, nem gondoltam komolyan. Azt hiszem.

A tárgyalás napján zuhogott az eső, ezt jó jelnek vettem, mert az első nagy peremet pont egy felhőszakadás alatt nyertem meg. Helén már ott várt a bíróság előtt mahagóni színű hajjal és kosztümben (megkérdeztem tőle, tényleg így hívják), kezében egy kisebb utazótáskával. Kérdeztem tőle, hogy elutazik-e, de csak megrázta a fejét, és nem hagyta, hogy kivegyem a kezéből.

Jenőt elkísérte a tárgyalásra a szilikkonnal bélelt cicamacája is, jézusom, félnék hozzányúlni, hátha leereszt. Még a tárgyalásra is bejött vele. Ezt már díjaztam, még ha Helénnek nem is eshetett túl jól, de három ősz hajú, a magyar igazságszolgáltatás viharos évtizedei által meggyötört néni ült a pulpituson, a fekete talárjukban pont úgy festettek, mint három ványadt kánya. Na, amilyen pillantásokat azok Barbie-ra vetettek...

Megkérdezték Jenőtől, vitatja-e, hogy ő írta a levelet. Nem... Hallottam, ahogy megcsikordult a kiválóan karbantartott műfogsora. Az ítélethirdetés alatt meg szerintem tövig kopott, mert persze nyertünk.

A végén Helén egy pillanat türelmet kért, és kinyitotta a táskáját. Még mielőtt kivette, tudtam, hogy az Üveghold van benne. Ezüstké volt, hűvös és titokzatos.

- Most, hogy már nem harcolhatsz érte, legyen a tiéd.

Akik ott voltunk, mind az Üvegholdat néztük, de ha megkérdeznék, egyikünk sem tudná elmondani, hogy történt. Talán Jenő keze volt síkos az idegességtől, talán Helén engedte el egy század másodperccel előbb a kellesténél. A kopott parkettára zuhanva egy pillanatig még egyben maradt, aztán ezernyi apró szilánkra robbant.

Később, ha rákérdeztem, Helén csak mosolygott, és mindig ugyanazt válaszolta: ha így történt, hát így kellett lennie. És megsimogatta a vékony ezüstholdat a nyakában, amit az első évfordulónkra kapott tőlem. Ajándékba.

Santák Judit:
Lepke